

Regionální divadelní přehlídka

Divadlo Boleradice

MRŠTÍKOV DIVADELNÍ JARO

FORBÍNA

Recenze divadelních představení

HUSTOPEČE

jihomoravský kraj

Závěrečné slovo ředitelky přehlídky

Vážení divadelní přátelé.

Přehlídka je u svého konce. Je za námi několik měsíců příprav, chystání a očekávání.

Máme radost, že divadelní soubory projevily o naši přehlídku zájem a přihlášily se na ni. V našem domácím souboru se opět našli ochotní lidé, kteří se zapojili do příprav a organizace, aby přehlídka proběhla tak, jak má. Moc děkuji všem našim členům, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli.

Vážíme si také diváků, kteří přišli na soutěžní představení a svým potleskem povzbudili a odměnili snahu herců. Bohužel, na představeních první poloviny přehlídky nebyla návštěvnost taková, jakou by si soubory zasloužily.

Děkuji lektorskému sboru za přívětivá a poučná slova, která jeho členové předávali souborům na hodnocení. Věřím, že si z nich každý odnesl něco nového či užitečného do své další divadelní práce.

Za podporu a účast děkuji panu starostovi našeho městyse i zástupcům vyhlášovatele přehlídky SČDO. Děkuji paní starostce Hustopečí za partnerskou podporu přehlídky. Poděkování patří rovněž hejtmanovi Jihomoravského kraje, panu Janu Grolichovi, za převzetí záštity nad naší přehlídkou.

Děkuji všem našim dárcům a sponzorům za jejich dary. Přehlídku podpořili zejména místní, ale i přespolní vinaři a včelaři.

A moje poslední poděkování směřuje ke kolegům z přípravného výboru přehlídky a správní rady divadelního spolku, kteří nesli na svých bedrech největší díl práce spojený s přípravou a průběhem přehlídky.

Vážení a milí přátelé, přeji vám do následujícího období jen vše dobré, přeji vám hodně zajímavých divadelních počinů a v termínu 9.- 13. dubna 2025 se těším na shledanou na 6. ročníku Mrštíkova divadelního jara.

Děkuji vám.

Iva Kahounová

Závěrečné slovo předsedy lektorského sboru

Jak napsala v programové brožuře ředitelka přehlídky Iva Kahounová, skutečně duben do Boleradic přinesl sice slunečno, ale zato chladno. O to víc jsme se proto těšili do příjemných prostor zdejšího divadla. A na divadelní

program, který nabídl devět soutěžních inscenací. A jak se povedl, a zda bylo na co koukat, se teď pokusím v několika minutách shrnout.

Inscenace **U nás v ZOO** je autorské dílo Filipa Živného ze Sentického divadelního spolku Sentice. Hra je pokusem o alegorii zabývající se otázkami svobody a zneužití moci, alegorií postavenou na příběhu ze života zvířat v ZOO, a navíc v hávu komediálním. Bohužel příběh hry se zpěvy je poněkud rozbíhavý a představení má své chyby především ve stavbě dramatu. Nicméně z jeviště dýchla na diváky velmi pozitivní energie. Sentičtí byli poprvé v Boleradicích. Šlo o jejich první účast na přehlídce směrem na KDP ve Vysokém nad Jizerou – a na soutěžní přehlídce pro dospělé vůbec. Soubor působí sympaticky. A evidentně se chce zlepšovat. Nechť se jim v jejich divadelním konání daří.

Divadlo Prkno Veverská Bítýška působí na amatérské scéně téměř třicet let. Do Boleradic zavítalo s inscenací **Událost Na myslivci** autora Jakuba Vyplěla. Vesmírná komedie z nesmírně vzdálené budoucnosti, avšak s kolizemi bytostně blízkými, se honosí podtitulem „nic lidského nám není cizí“ a je uváděna v režii Ivany Šmardové a Libora Ulovce. Jedná se o jakousi rozvinutou absurdní anekdotu, která v obsahu staví na kontrastu vysokého a nízkého. Problém nastává ve druhé polovině inscenace, kde zůstává příliš mnoho slov stále o tomtéž, již omleté stereotypy se omílají znovu a znovu, ale absurdity se nevrší, zůstávají podivně položeny vedle sebe a tím pádem nedochází ke gradaci.

Divadelníci Morkůvky patří do skupiny šťastných začátečníků, působí na poli amatérského divadla čtvrtým rokem. Do Boleradic přivezli **Strašidlo** Jana Makariuse v úpravě a režii Dany Pučálkové a Martina Hybnera. Rozruch vzbudili již při příjezdu, protože kulisy si přivezli na traktor. Morkůvky jsou koneckonců od Boleradic vzdáleny necelé čtyři kilometry. Makariovu hru z padesátých let pamatujeme pod původním názvem Strašidylko a nikdy nespátřila světlo divadelního světa z profesionálních prken, zato amatéři se jí nahráli až až. Hra má všechny atributy socrealistické kvazipohádky – obsahuje protiválečný apel, který se tváří v současné politické situaci aktuálně, ale je to spíše ornament. Soubor hraje srdcem, s velkou radostí a spontaneitou, ale stín nekvalitní předlohy lze překročit jen stěží.

Soudní proces aneb Nic není černobílé autorky a režisérky Markéty Hanzelové v podání divadelního souboru VITUS Syrovice byl prvním justičním příspěvkem na letošním Mrštíkově divadelním jaru. Lehkým perem napsaná komedie o případu olympijského vítěze ve skoku do dálky, který

jednoho dne skončí zdrogovaný a opilý na zahradě zcela neznámé paní, již zničil plot a záhon s jahodami, nás zavádí do justiční síně. Slabinou předlohy se slušně napsanými dialogy a dobře zvládnutým žánrem je nedořešenost některých konkrétních vedlejších aspektů případu. Inscenaci samotné by prospělo výrazné zvýšení dynamiky (bylo bohužel evidentní, že za některé prodlevy může neznalost textu) a srovnání míry stylizace u jednotlivých postav. Inscenace je dalším příspěvkem do portfolia českého amatérského autorského divadla – na letošním Mrštíkově divadelním jaru se v tomto ohledu velmi urodilo. A přes výhrady, jež lektorský sbor během debaty pojmenovával, je syrovická inscenace příspěvkem respektu hodným.

Detektivní komedie **Zločin v Harmonii**, jejíž scénář napsal člen ochotnického souboru Pozpátku Petr Pospíšilík, a také režisér inscenace, byla další autorskou hrou v programu letošní přehlídky. Scénář je velmi dobře napsaný, oplývá fungujícími dialogy, vymyšlenými situacemi a komediálním potenciálem. Přitom nepostrádá napětí, sám o sobě ob stojí jako detektivka, v níž jedna stopa vede ke druhé, v níž nikdo není tím, kým se zdá být a pachatele odhalují diváci spolu se samozvanými detektivy. Bohužel máme pocit, že inscenace nevyužila všech možností scénáře. Postavy jsou velmi dobře typově obsazeny – ale jako by se na to herci spolehli a na jejich charakteristikách dále nepracovali dostatečně důsledně. Boleradická repríza také trpěla zatěžkaností, dialogy by mohly být perlivější a situace bryskněji provedené. Nicméně ochotníci z Říčan se postarali o zábavný večer, zejména díky autorskému vkladu Petra Pospíšilíka. A až se podaří vylehčit některé situace a zkoncentrovat herce na přesnější budování situací, budou příští reprízy Zločinu v Harmonii ještě zábavnější.

Dalším „justičním“ titulem Mrštíkova divadelního jara byl **Teror** Ferdinanda von Schirach v překladu Ondřeje Šebesty v režii Radka Mezulánika a v podání divadelního uskupení OchOtnice z Otnice. Po Jiráskově Lucerně, kterou jsme na MDJ viděli v jejich podání vloni, byla tato dramaturgická volba šokem – ovšem šokem spíše příjemným. Hra prošla mnoha profesionálními divadly, řeší prudce sledovaný soudní proces pilota Larse Kocha, který, řečeno slovy z Umění války, „zabíjel, aby se nezačalo vraždit“. Etický problém, zda lze řešit větší zlo menším zlem či zda dát přednost principu před individuálním případem (a naopak), je předestírán prostřednictvím demonstrování soudního přelíčení, skrze souboje státní žalobkyně a obhájce, výpovědí jak obžalovaného nebo jeho nadřízeného, tak jedné z těch, které ztratily v sestřeleném letadle manžela, to vše pod dohledem soudce, jenž vyzve diváky ke spoluúčasti, tedy aby v roli poroty hlasovali o vině či nevině obžalovaného. Při každém představení by tak rozsudek mohl znít jinak, podle

toho, nakolik se diváci nechají přesvědčit tím, co vidí. Otničtí hrají s výrazným zapojením techniky, která jim ale více škodí, než pomáhá. Porty, které mají všichni účinkující zapnuty od začátku do konce, zkreslují i dobře vystavěné promluvy. Projekce neodůvodněně téká mezi tvářemi reálně natáčených svědků (ti jinak stojí k divákům zády což se nejeví příliš vhodné) a neodůvodněně přeskakuje na ilustrační záběry. Kromě toho jde přece jen o konverzační drama a v některých případech zůstávají dlouhé monologické pasáže příliš akademické, spíše zaměřené na správné umístění větných důrazů než na obsah. Na druhé straně, byli jsme svědky několika přesvědčivých hereckých výkonů. Také je dobře, že si Otničtí vybrali tento materiál. Nejen proto, že je provokativní a otevírá důležitá témata. Také mají možnost růst s tím, jak se s ním budou dále vyrovnávat (protože u nich zjevně platí, že premiérou práce na inscenaci nekončí). A jednoznačně jim patří díky za odvahu.

AMADIS, proslulý soubor původně brněnský, nyní se sídlem v Popůvkách, se spojil se souborem velkobystřickým a pustily se do látky osvědčené – divadelního přepisu Psa baskervillského Arthura Conana Doylea. Název zní **Pozor, zlý pes!** Přístup tvůrců k této látce, pod vedením režiséra Tomáše Hradila šel hodně daleko, než bývá obvyklé. Pustili se do původního scénáře s vehemencí dryjáčnických pouličních umělců. V původním textu nenechali kámen na kameni, hodně škrtali, ale přidávali gag za gagem, rozehrávali vše, co se rozehrát dalo, přestavby řešili na pozadí vtipného představování jednotlivých figur. A diváky tu a tam atakovali nejen slovně. Soubor nabídl velmi osvěžující podívanou. A to především v prvé půlce představení. Po přestávce hra ztrácela na dynamice. Výstup cikánky byl zbytečně natahovaný, scéna na blatech, během níž se má všechno rozřešit, zůstala v rovině „slov, slov, slov“ Tyto pihy na kráse bláznivého představení jsou však snadno odstranitelné. I navzdory jejich existenci zůstává pocit smysluplně stráveného večera.

Soubor Spojené farnosti Zbraslav se jak biblické tématice, tak hudebnímu žánru věnuje důsledně. Letos přivezli Zbraslavští muzikál o Pavlovi z Tarsu a uvedli ho pod názvem **Tarsan**. Zhlédli jsme ho v prostorách kina v Hustopečích, tam také proběhla rozprava se souborem.

Výraznými pozitivy představení, které trvalo dvě a půl hodiny a obsahovalo šestadvacet náročných pěveckých čísel, byly: 1. kolektivní energie zúčastněných osmnácti účinkujících, z nichž nejmladšímu bylo tak pět a nejstaršímu čtyřicet let. 2. nadhled, s nímž je příběh pojednán, jímž je vyprávěn, 3. hudba plus velmi slušné hudební aranže (libretista, skladatel a režisér v jedné osobě Luděk Strašák obstarával s kolegou rovněž hudební

doprovod), 4. zpěv – ve vícehlasech a prakticky po celou stopáž představení, činoherní pasáže tvořily minimum, 5. choreografie obsahující některé velmi silné, metaforické momenty. Problematická se jevila výprava (stálé stěhování mobiliáře ničemu nepomáhalo, kostýmy byly spíše matoucí a stylově nejednotné) a práce se světlem.

Tarsan měl premiéru v roce 2011, hrál se do roku 2016, obnoven byl před rokem – a do této chvíle dosáhl cca pětasedmdesáti repríz. Při hustopečském představení jsme byli svědky několika zázraků – a původci všech byli lidé. Představitel titulní role Tomáš Lerch disponuje neuvěřitelným hlasem a vynikajícím zpěvním projevem. Luděk Strašák vydupal celý projekt ze země jako libretista, autor hudby, režisér – a zejména jako výborný aranžér a pečlivý autor hudebního nastudování, jenž svůj soubor provedl všemi nástrahami muzikálového žánru se ctí.

Vzpoura nevěst je oblíbený titul autorek Michaely Doležalové a Janky Ryšánek Schmiedtové, vytvořený původně pro zlínské divadlo. Divadlo Vřesinských ochotníků (DiVOch) si ho vybralo a nastudovalo v režii Marie Dubské. Divadlo Vřesinských ochotníků má ve svých řadách krásné typy, k tomu řemeslně disponované – a to platí o všech šesti ženách a jednom muži, které jsme v představení viděli, od těch zkušenějších až po ty, kteří stáli na jevišti poprvé. Bohužel inscenace trpí nerozhodností v mnoha ohledech. Nelze říci, že by tvůrci nevěděli o možnostech, spíše se jim jich vždy zalíbilo několik a nerozhodli se, která je pro jejich konkrétní inscenaci nejvýhodnější. Pohybují se mezi čistou konverzační komedií – ale ve druhé polovině sklouznou k dramatu. Herečky se snaží hrát konkrétní postavu a její proměnu či alespoň proměnu jejího rozhodnutí – ale zapomínají zveřejňovat, jakým způsobem k němu dospěly. A absence čitelných stříhů (ať už hereckých či technických) vede ke zmatení diváka, zdali se postavy nacházejí v jednom časoprostoru, zdali se míjejí či jsou každá někde úplně jinde. Nicméně Vzpoura nevěst je dalším komediálním titulem na divadelní cestě DiVOcha, titulem, s nímž se, dle reakcí diváků, utkal se ctí. A je proč se těšit na příští inscenaci.

To je vše na závěr Mrštíkovy divadelního jara 2024. Těším se, že se zde ve zdraví potkáme i v roce 2025 a děkuji ještě jednou všem, kdo se podílel na zdaru této přehlídky.

Jaroslav Kodeš, předseda lektorského sboru

Na návrh odborné poroty
Regionální divadelní přehlídky
venkovských divadelních souborů
v Boleradicích
MRŠTÍKOVO DIVADELNÍ JARO 2024
pořadatel udělil tato ocenění:

Čestná uznání

Jakubu Exlerovi za roli Lišáka v inscenaci U nás v ZOO

Sentického divadelního spolku

Markétě Nečasové za roli Pandy v inscenaci U nás v ZOO

Sentického divadelního spolku

Tomáši Koláčkovi a Petru Ondrouškovi za role Gepardů v inscenaci

U nás v ZOO Sentického divadelního spolku

Veronice Vítkové za roli robotky Janouškové v inscenaci

Událost Na myslivci Divadla Prkno Veverská Bítýška

Tereze Vítkové za roli Judy v inscenaci Událost Na myslivci

Divadla Prkno Veverská Bítýška

Markétě Hanzelové za scénář inscenace Soudní proces

aneb Nic není černobílé DS VITUS Syrovice

Naděždě Adámkové za roli Přisedící v inscenaci Soudní proces

aneb Nic není černobílé DS VITUS Syrovice

Janu Adámkovi za roli Justiční stráže v inscenaci Soudní proces

aneb Nic není černobílé DS VITUS Syrovice

Tereze Gazárkové za roli Kláry Svaté v inscenaci Zločin v Harmonii

Ochotnického divadelního souboru Pozpátku Říčany u Brna

Divadelnímu uskupení OchOtnice Otnice za dramaturgickou volbu textu

Ferdinanda von Schirach Teror

Tomáši Hradilovi za režii inscenace Pozor, zlý pes! Divadelního souboru

AMADIS Popůvky

Pavlu Dorazilovi za roli doktora Mortimera v inscenaci Pozor, zlý pes!

Divadelního souboru AMADIS Popůvky

Janě Zemanové za choreografii v inscenaci Tarsan – muzikál o Pavlovi z Tarsu Spojených farností Zbraslav

Věře Filipové za roli Marie v inscenaci Vzpoura nevěst Divadla Vřesinských ochotníků Vřesina

Petru Dudovi za roli Marka v inscenaci Vzpoura nevěst Divadla Vřesinských ochotníků Vřesina

DS AMADIS Popůvky za inscenaci Pozor, zlý pes!

Spojeným farnostem Zbraslav za inscenaci Tarsan – muzikál o Pavlovi z Tarsu

Ceny

Evě Jakubcové za roli Ellen v inscenaci Událost Na myslivci Divadla Prkno Veverská Bítýška

Radce Hrnčířové za roli Heidi v inscenaci Událost Na myslivci Divadla Prkno Veverská Bítýška

Divadlu Prkno Veverská Bítýška za výpravu inscenace Událost Na myslivci

Divadelníkům Morkůvky za kostýmy v inscenaci Strašidlo

Petru Pospíšilíkovi za scénář Zločin v Harmonii

Petru Pospíšilíkovi za roli Lukáše Podešvy v inscenaci Zločin v Harmonii Ochotnického divadelního souboru Pozpátku Říčany u Brna

Vladě Suché za roli Šarloty Páleníkové v inscenaci Zločin v Harmonii Ochotnického divadelního souboru Pozpátku Říčany u Brna

Jakubu Jaškovi za roli Larse Kocha v inscenaci Teror Divadelního uskupení OchOtnice Otnice

Kristýně Svobodové za roli Franzisky Meiserové v inscenaci Teror Divadelního uskupení OchOtnice Otnice

Josefu Širhalovi za roli Sherlocka Holmese v inscenaci Pozor, zlý pes! Divadelního souboru AMADIS

Romanu Tegelovi za roli doktora Watsona v inscenaci Pozor, zlý pes! Divadelního souboru AMADIS

Martinu Vráblíkovi za roli Henryho Baskervilla v inscenaci Pozor, zlý pes! Divadelního souboru AMADIS

Tomáši Lerchovi za roli Pavla z Tarsu v inscenaci Tarsan – muzikál o Pavlovi z Tarsu Spojených farností Zbraslav

Ludku Strašákovi za hudební nastudování inscenace Tarsan – muzikál o Pavlovi z Tarsu Spojených farností Zbraslav

Vojtovi Strašákovi za taneční kulturu v inscenaci Tarsan – muzikál o Pavlovi z Tarsu Spojených farností Zbraslav

Doporučení do programu Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou 2024

AMADIS Popůvky – Jiří Janků a Petr Svojtka: **Pozor, zlý pes!**, režie Tomáš Hradil

Spojené farnosti Zbraslav – Luděk Strašák: **Tarsan - muzikál o Pavlovi z Tarsu**, režie Jana Zemanová a Luděk Strašák

Cena diváka

Sentický divadelní spolek Sentice **U nás v ZOO**

Cena laické poroty

Divadelní uskupení Ochotnice **Teror**

Recenze soutěžních inscenací divadelní přehlídky

MRŠTÍKOVO DIVADELNÍ JARO 2024

Filip Živný
U nás v ZOO
Sentický divadelní spolek Sentice

Jak to viděl lektorský sbor:

Sentický divadelní spolek funguje deset let. Prozatím jezdil na přehlídky divadla pro děti, několikrát se zúčastnil Na prknech ve Veverské Bitýšce. S inscenací nejnovější hry člena souboru Filipa Živného **U nás v ZOO** aneb Divadelní zvěřinec ve třinácti obrazech v režii kmenového režiséra souboru Antonína Kaly navštívili Sentičtí před dvěma lety KP Dospělí dětem v Havlíčkově Brodě a letos se odvážili do Boleradic. Šlo o jejich první účast

na přehlídce směrem na KDP ve Vysokém nad Jizerou – a na soutěžní přehlídce pro dospělé vůbec.

U nás v ZOO je pokus o alegorii, v níž je Lev narozený v ZOO vržen proti své vůli do džungle, najde tam sám sebe, pochopí cenu svobody a vyvede zpoza mříží ZOO své zvířecí kamarády. Bohužel příběh hry se zpěvy je poněkud rozbíhavý, první tři čtvrtě hodina představení byla pouhou expozicí, v níž se představovala zvířata (v některých případech v chytré zkratce – viz Lev „v pyžamu“ Miloslava Dvořáka, Panda Markéty Nečasové, Lišák Jakuba Exlera, bipolární Medvěd autora Filipa Živného), ale vlastně se nic nestalo, jen se ilustrovala slova. V rámci debaty s lektorským sborem se mluvilo především o stavbě dramatu a o možnostech soustředěnější práce na dialozích a dějových linkách. Také o přesnějším diváckém zaměření – Sentičtí označují hru na jedné straně za absurdní komedii, na druhé straně ji chtějí hrát pro děti, ale značná část hlášek je určena spíše dospělým. Bylo konstatováno, že některé písňové texty kvalitativně převyšují samotný text hry (velmi dobře vyšel např. Lišákův přesvědčovací song nebo song Gepardů ve druhé polovině – ten mimo jiné kvůli Tomášem Koláčkem a Janem Červinkou dobře zvládnuté choreografické složce).

Představení U nás v ZOO Sentičtého divadelního spolku mělo své chyby – nicméně jak pravila jedna z divaček o přestávce: „Oni jsou takoví milí.“ Na diváky dýchala pozitivní energie, soubor působí sympaticky. A evidentně se chce zlepšovat. Nechť se jim v jejich divadelním konání daří.

Jak to viděla laická porota:

Úvodem je mou povinností konstatovat, že členové laické poroty nejsou milovníky zvířat, s výjimkou zvířat jatečných!

Dále musím jménem laické poroty vyslovit údiv nad skutečností, že v programu avizovaná „absurdní komedie“ je ve skutečnosti pohádka. Neuniklo nám, že režisér pan Antonín Kala je nepochybně velmi schopný obchodník, který (jak se ukázalo na forbíně) dokáže představení prodat ještě dříve, než začalo.

Laická porota oceňuje, že představitelka PANDY i ve vypjatých situacích (pronásledování vosy v první polovině) respektovala přítomnost nezletilých diváků a zdržela se expresivních výrazů.

Ve druhé polovině jsme velmi rozuměli představiteli LVA, který po neúspěšném lovu antilop dal jasně najevo, kam že jej antilopy zasáhly.

Milovníci piva, kteří jsou součástí laické poroty, také ocenili ceny točeného piva v hospodě U Šneka.

Jakub Vyplel
Událost Na myslivci
Divadlo Prkno Veverská Bítýška

Jak to viděl lektorský sbor:

Divadlo Prkno Veverská Bítýška působí na amatérské scéně téměř třicet let, v současné době má cca dvacet stálých členů. Pravidelně hostuje v brněnském Café Práh ve Vaňkovce a každoročně pořádá setkání divadel Na Prknech. Událost Na myslivci autora Jakuba Vyplela, „vesmírná komedie z nesmírně vzdálené budoucnosti, avšak s kolizemi bytostně blízkými“, se honosí podtitulem „nic lidského nám není cizí“ a je uváděna v režii Ivany Šmardové a Libora Ulovce.

Rozvinutá anekdota staví jak v obsahu, tak ve formě na kontrastu vysokého a nízkého. Černí nesmírného vesmíru putuje poslední z kosmických lodí, zanechavši za sebou trosky vyhynulé civilizace, a na palubě má poslední dva zástupce lidského rodu – burana chlastajícího pivo a jeho hádavou

manželku... Čtyři dvojice, dvě lidské, jedna robotí a jedna smíšená, řeší budoucnost lidského rodu – a hádají se o to, jestli jsou muži dost empatičtí, ženy mají rády i něco jiného než cappuccino a robotka s avatarem jsou kompatibilnější než manželé, kteří jsou spolu patnáct let... Scéna je poskládána z artefaktů, mezi nimiž každá ptákovina zastupuje něco důležitého – vysoce inteligentním komunikátorem je psací stroj značky Remington a vycpaná kachna, vstupem do kosmické lodi kovové štafle s preparovanou liškou a majáčkem... Zásadní zbraní proti srážce s meteorem jsou deštník a růžová stuha... A vlastně je takto divadelně stvořený svět funkční a k tomu zábavný. Problém nastává ve druhé polovině inscenace, kde zůstává příliš mnoho slov stále o tomtéž, již omleté stereotypy se omílají znovu a znovu, ale absurdity se nevrší, zůstávají podivně položeny vedle sebe a tím pádem nedochází ke gradaci. Pánská část souboru by také mohla zvěčnit svůj projev – tu a tam je hrát „o zlatou tělku“ kontraproduktivní. A problematické jsou také zvukové nahrávky „zpráv z vesmíru“ – ale to je odstranitelný technický problém.

Členové Prkna z Veverské Bítýšky už několikrát dokázali, že v divadelní práci rozhodně prkenní nejsou. Jejich Kvartet nebo Vůně třeshňového dýmu patřily mezi velmi zdařilé inscenace. A mohla by se mezi ně posunout i Událost na Myslivci. Chce to opravdu jen velmi málo...

Jak to viděla laická porota:

Pokud máte doma starý psací stroj značky Remington, určitě ho nevyhazujte! O tom, že toto zařízení může někdy v budoucnosti sloužit

jako komunikační prostředek mezi kosmickými civilizacemi, diváky přesvědčovali ve své „vemírné komedii“ ochotníci z Veverské Bítýšky. A šlo jim to opravdu znamenitě. Všichni ti, kteří se na představení přišli podívat, určitě potvrdí, že se báječně bavili, a to i ve chvílích, kdy by k některým odborným výrazům potřebovali slovníček sci-fi výrazů, které jim měly přiblížit život v komickém prostoru v daleké budoucnosti.

Děj komedie však není jen o problémech života v budoucnosti. Ve vztazích jednajících osob se promítají problémy, které korespondují se současným životním stylem. Laická porota dospěla k názoru, že návštěva představení může být nebezpečná například fungujícím manželským párům. Pokud například bude chtít manželka v praktickém životě použít poučku zaznívající z jeviště o tom, že programovatelný muž je štěstím pro každou ženu, nemusí to ve vztazích obou dopadnout dobře. Ženská herecká část souboru Prkno ostatně podobných informací v průběhu hry používá víc. A to je dobře...

Laická porota vyslovila k vystoupení souboru pouze jednu drobnou výhradu. Herci v průběhu představení pracují s potravinami, které známe nyní. Přinesli si je z minulosti. Užívají si tak na jevišti například piva, slivovice nebo kávy. Mezi nápoji však chybí jakákoliv zmínka o vínu, což budí dojem, že autor textu se domnívá, že tento bohubibý nápoj do daleké budoucnosti nedostane. Tato myšlenka může být brána v našem vinařském kraji jako drobná provokace, která není podložena žádnými vědeckými výzkumy.

Jak to viděl lektorský sbor:

Divadelníci Morkůvky patří do skupiny šťastných začátečníků, působí na poli amatérského divadla čtvrtým rokem, po Peškových Zajících mířících do Betléma a Medové pohádce nazkoušeli a do Boleradic přivezli Strašidlo Jana Makariuse (či pro latiníky Makaria) v úpravě a režii Dany Pučálkové a Martina Hybnera. Rozruch vzbudili již při příjezdu, protože kulisy si přivezli

na traktor. Morkůvky jsou koneckonců od Boleradic vzdáleny necelé čtyři kilometry.

Makariovu hru z padesátých let pamatujeme pod původním názvem Strašidylko a nikdy nespatriła světlo divadelního světa z profesionálních prken, zato amatéři se jí nahráli až až. Hra má všechny atributy socrealistické kvazipohádky – obsahuje protiválečný apel (který se tváří v současné politické situaci aktuálně, ale je to spíše ornament), zlé čarodějnice z Černé věže trápí nalezenkyni Pískle a její tetičku, protože jsou jiné, strašidlo ze mlýna není strašidlo, ale chasník ukrývající se před odvodem a hračky řezbáře Ondřeje nakonec pohnou vojáky k tomu, aby se vrátili domů. (Ano, děj je přesně tak zmatený, jak vypadá z posledního souvětí.) V Morkůvkách proběhla premiéra v listopadu 2023, přehlídková repríza byla pátá. Soubor hraje srdcem, s velkou radostí a spontaneitou, ale stín nekvalitní předlohy lze překročit jen stěží. Nezkušenost souboru se pak projevuje i v dalších oblastech – scéna je nejednotná (malované kulisy narážejí na funkcionalistické „okno“, jež navíc spíše překáží, než slouží), aranžmá prozatím stereotypní, nikoli významové (dialogy uprostřed jeviště, postavy obklopené ze všech stran čarodějnicemi), dějová fakta se ztrácejí ve snaze o co nejvěrohodnější atmosféru (viz právě čarodějnické výstupy). Ocenění hodné jsou kostýmy (byť si údajně každá postava pojednala ten svůj, jsou jak charakterizační, tak stylově jednotné – pohlídala si to výtvarnice Malgorzata Pitkiewicz, odpovídající je i líčení Šárky Forejtové), zpěv a capella, který zvládají všichni účinkující na uspokojivé úrovni, snaha o sdělnost směrem k dětskému divákovi a evidentní nadšení, s nímž k hraní divadla přistupují.

Debata s lektorským sborem se pak zvrhla v seminář o dramaturgii a přesáhla stanovený čas – protože v případě tohoto souboru by to mohlo mít smysl.

Jak to viděla laická porota:

Sympatický divadelní soubor z Morkůvek má za sebou tři roky existence. Zatím se specializuje na pohádkovou tvorbu zejména pro děti, a to se jim daří. Mimochodem soubor je jediným zástupcem okresu Břeclav na letošní přehlídce.

Malé diváky v sále boleradického divadla si soubor získal svým nadšením, kterém bylo patrné v každé akci odehrávající se na jevišti. A ke správné pohádce patří poutavé kostýmy a ty se opravdu povedly. Obdiv si zaslouží všichni, kteří se na jevišti představili. O tom, že v divadle není malých rolí, se diváci přesvědčili při vystoupení vodníka, který se na jevišti „zdržel“ přibližně 15 sekund. Jeho krásný kostým však v pohádce zářil. Drobným nedostatkem představení je nepřítomnost živých zvířat na otevřené scéně. V jednom momentě v zákulisí nepřehlédnutelně mečela koza a diváci věřili, že ji spatří. Nestalo se tak... Škoda!

Kladem představení je velké množství kulis, které soubor použil. Zatímco ostatní soubory přijíždějí do Boleradic dodávkami nebo autobusem. Na svoje kulisy potřeboval soubor traktor s vlečkou. Vzhledem ke vzdálenosti obou obcí je to pochopitelné.

Markéta Hanzelová
Soudní proces aneb
Nic není černobílé
Divadelní soubor VITUS Syrovice

Jak to viděl lektorský sbor:

Soudní proces aneb Nic není černobílé autorky a režisérky Markéty Hanzelové v podání divadelního souboru VITUS Syrovice byl prvním justičním příspěvkem na letošním Mrštíkově divadelním jaru. Syrovice mají

dlouhou divadelní historii, ale tento soubor na ni navázal teprve před deseti lety. Za tu dobu vytvořil šest inscenací, z toho pět autorských, pod nimiž je podepsána právě Markéta Hanzelová, mimo jiné současná studentka režijní školy ADA.

Lehkým perem napsaná komedie o případu olympijského vítěze ve skoku do dálky, který jednoho dne skončí zdrogovaný a opilý na zahradě zcela neznámé paní, jíž zničil plot a záhon s jahodami (škoda vyčíslena na tři sta tisíc) a krom toho jí způsobil výraznou psychickou újmu (vyčíslena na pět set tisíc). Soudní projednávání tohoto případu včetně výpovědí svědků a špičkování obhájkyň v podání Dany Kratochvílové a žalobkyně v podání Dagmar Ryšánkové je oživeno rasantními dialogy dvou soudních přísedících. Později se ukáže, že představují personalizované vnitřní konflikty, jeden je oním příznačným „andílkem“, druhý „dábílkem“ na rameni soudce – pozoruhodně přesně hraje Naděžda Adámková za asistence Jarmily Kaslové. Procházíme také retrospektivami, jež napovídají, jak to vlastně ve skutečnosti bylo. Slabinou předlohy se slušně napsanými dialogy a dobře zvládnutým žánrem je nedořešenost některých konkrétních vedlejších aspektů případu. Inscenaci samotné by prospělo výrazné zvýšení dynamiky (bylo bohužel evidentní, že za některé prodlevy může neznalost textu) a srovnání míry stylizace u jednotlivých postav (obzvláště kontrastně působí Roman Klimeš v roli taxikáře Juchelčíka, jenž své roli přisoudil spíše civilnější projev, a Marek Wolf coby Mgr. Bc. Fc. Julius Čilka, CSc., který je spíše karikaturou).

Soudní proces aneb Nic není černobílé DS VITUS Syrovice je dalším příspěvkem do portfolia českého amatérského autorského divadla – na letošním Mrštíkově divadelním jaru se v tomto

ohledu velmi urodilo. A přes výhrady, jež lektorský sbor během debaty pojmenovával, je syrovická inscenace příspěvkem respektu hodným.

Jak to viděla laická porota:

Ještě před začátkem samotného představení si nás soubor získal designem svého programku, který vypadal jako obsílka s předvoláním k soudu, do které byly mnohdy vtipně zakomponovány nejen postavy, ale i další profese důležité pro realizaci představení.

V jednom z předešlých představení padla věta o shazování vousů. Jednalo se ale pouze o slovní obrat a k ničemu názornějšímu nedošlo. Laická porota tedy ocenila, že jeden z herců se toho jednoduše řečeno „nebál“ a holicí strojek, který vytáhl z kufříku opravdu použil. Tomu říkáme obětovat se pro divadlo. Přesněji řečeno obětovat vousy pro divadlo!

I laické porotě se velmi zamlouvalo oživení jinak statictější scény promluvami postav přisedících. Mezi členy naší poroty padaly otázky, o koho se jednalo. Našly se názory, že se jedná o personifikovanou vinu a nevinu či spravedlnost a nespravedlnost nebo něco podobného. Tyto domněnky se nepotvrdily, ale po rozhovoru s paní scenáristkou jsme zjistili, že jsme s našimi úvahami nebyli úplně „mimo“.

Laická porota dále přemýšlela nad tím, zda by nebylo příhodnější zasadit hru do většího „bezmístí“. Použití termínů jako Lužánky nebo šalina v kombinaci s parukou soudce vzbuzovalo v divákovi řadu otázek. Soubor ale tento postřeh vtipně okomentoval tím, že to bez paruky zkoušeli, nicméně pak soudce na divadelním pozadí nebyl vidět.

Petr Pospíšilík
Zločin v Harmonii
Ochotnický divadelní soubor Pozpátku
Říčany u Brna

Jak to viděl lektorský sbor:

V sále kulturního domu v Říčanech u Brna funguje Ochotnický divadelní soubor Pozpátku, a to posledních deset let. Za tu dobu uvedl sedm

inscenací, tou osmou je detektivní komedie Zločin v Harmonii, jejíž scénář napsal člen souboru Petr Pospíšilík. Účinkování na letošním Mrštíkově divadelním jaru je teprve třetí účastí Divadla Pozpátku na postupové přehlídce. Členové souboru začínali pohádkami a přes komedie typu Dívčí válka či Dámský krejčí dospěli až do fáze, kdy mohou čerpat z vlastních zdrojů. Zločin v Harmonii je již třetím autorským počinem Petra Pospíšilíka, předcházely mu komedie Lékařské tajemství a Vdavky princezny Katky.

Autor je také režisérem inscenace, spolu s Terezou Gazárkovou (v inscenaci představitelkou Kláry Svaté, dcery majitelky hotelu Harmonie), a k tomu hraje postavu Lukáše Podešvy. Tedy poslíčka, jenž se jako labilní bývalý policista spíše z vůle své než ostatních stane vyšetřovatelem vražd(y), které/ která se v hotelu stanou/ stane. Vyšetřuje spolu s kosmetičkou podlahových krytin Šarlotou Páleníkovou, milující drby. Vraha hledá mezi trojicí víceméně neúspěšných adeptek filmového umění s hvězdnými manýry, představovaných Karolínou Slavíkovou, Natálií Šalandovou a již zmíněnou Terezou Gazárkovou, a partnery dvou z nich, producentem Arturem Müllerem v podání Mirka Suchého či byznysmenem Jaromírem „Džeronymem“ Kučným Honzy Gazárka.

Scénář je velmi dobře napsaný, oplývá fungujícími dialogy, vymyšlenými situacemi a komediálním potenciálem. Přitom nepostrádá napětí, sám o sobě ob stojí jako detektivka, v níž jedna stopa vede k druhé, v níž nikdo není tím, kým se zdá být a pachatele odhalují diváci spolu se samozvanými detektivy. Bohužel mám pocit, že inscenace nevyužila všech možností scénáře. Postavy jsou velmi dobře typově obsazeny – ale jako by se na to

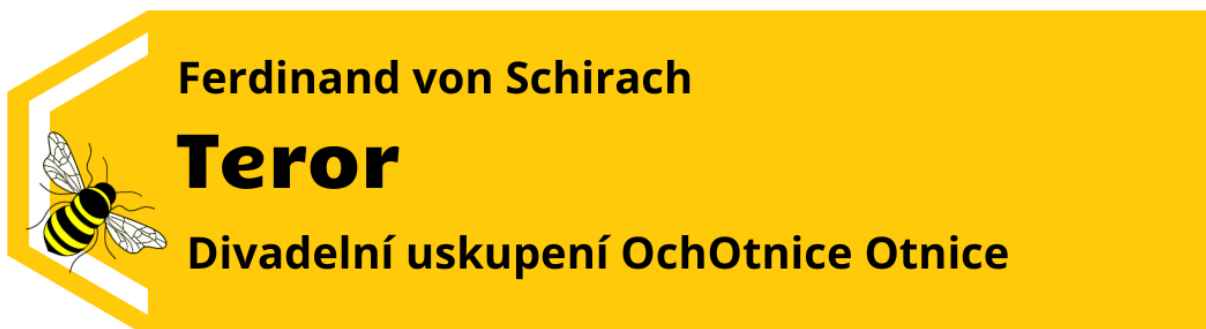
herci spolehli a na jejich charakteristikách dále nepracovali dostatečně důsledně. Boleradická repríza také trpěla zatěžkaností, dialogy by mohly být perlivější a situace bryskněji provedené. Nepomohla kácející se dekorace, a ne úplně šťastně zvolený půdorys scény (zejména stísněné průchody kolem recepcy).

Nicméně ochotníci z Říčan se postarali o zábavný večer, zejména díky autorskému vkladu Petra Pospíšilíka. A až se podaří vylehčit některé situace a zkoncentrovat herce na přesnější budování situací, budou příští reprízy Zločinu v Harmonii ještě zábavnější.

Jak to viděla laická porota:

Laická porota zahájila svoje hodnocení vystupujícího souboru po skončení představení slovy „nikdo v hledišti neusnul“. Ani nemohl! Divadelní soubor z Říčan totiž na přehlídku přijel s detektivní komedií, která usnutí neumožňovala. Skvěle zahrané humorné situace a napětí do poslední vteřiny... to vše udržovalo diváky v přiměřené bdělosti po celou dobu trvání představení. Herečky i herci si získali obdiv svými výkony, které byly často na hranici bezpečnosti. V rolích tří filmových hvězd se představily dámy, které například svým oblečením dávaly jasně najevo, do jaké společnosti patří. A zejména obuv s vysokými podpatky vyvolávala u diváků pocit, že pohyb hereček po jevišti může skončit havárií a s následným zraněním. Naštěstí se tak nestalo a o to větší obdiv si „hollywoodské“ herečky zaslouží. Ona ženská část hereckého souboru z Říčan byla nebezpečná i v celé řadě dalších situacích. Pokud tedy chcete vidět opravdové hvězdy Hollywoodu, nemusíte jezdit do Ameriky. Stačí se přijet podívat na představení souboru Pozpátku Říčany u Brna. Velký obdiv si zaslouží text, který herci divákům převyprávěli. Jeho autorem je člen souboru pan Petr Pospíšilík a psát umí opravdu dobře. Pracuje jako řidič MHD v Brně, a tak když náhodou pojedete v krajském městě šalinou, dávejte si pozor kdo vás veze. I když se za jízdy s řidičem nemluví vy to v případě setkání s panem autorem zkuste. Možná se začne věnovat řízení.

Říčanský soubor letos slaví 10 let své existence. Tak ať jim to „hraje“ i v dalších letech.

Jak to viděl lektorský sbor:

Dalším „justičním“ titulem Mrštíkova divadelního jara byl Teror Ferdinanda von Schirach v překladu Ondřeje Šebesty (s odbornou spoluúčastí JUDr. Petra Tomana) v režii Radka Mezulánika a v podání divadelního uskupení OchOtnice Otnice. Po Jiráskově Lucerně, kterou jsme na MDJ viděli v jejich podání vloni, byla tato dramaturgická volba šokem – ovšem šokem spíše příjemným.

Hra prošla mnoha profesionálními divadly, řeší prudce sledovaný soudní proces pilota Larse Kocha, který, řečeno slovy z Umění války, „zabíjel, aby se nezačalo vraždit“ (díky, Honzo Korábe) – sestřelil unesené letadlo s civilními cestujícími, než je stačil sebevražedný atentátník navést nad stadion se sedmdesáti tisíci diváky sportovního utkání. Etický problém, zda lze řešit větší zlo menším zlem či zda dát přednost principu před individuálním případem (a naopak), je předestírán prostřednictvím demonstrovaného soudního přelíčení, skrze souboje státní žalobkyně a obhájce, výpovědí jak obžalovaného nebo jeho nadřízeného, tak jedné z těch, které ztratily v sestřeleném letadle manžela, to vše pod dohledem soudce, jenž vyzve diváky ke spoluúčasti, tedy aby v roli poroty hlasovali o vině či nevině obžalovaného. Při každém představení by tak rozsudek mohl znít jinak, podle toho, nakolik se diváci nechali přesvědčit tím, co viděli.

Otničtí hrají s výrazným zapojením techniky, která jim ale více škodí, než pomáhá. Porty, které mají všichni účinkující zapnuty od začátku do konce, zkreslují i dobře vystavěné promluvy (bylo to hodně patrné např. u státní zástupkyně v podání Jitky Novotné, nevyhnul se tomu ani Filip Mezuláník v roli obhájce), v expresivnějších okamžicích nebylo rozumět. Projekce neodůvodněně těká mezi tvářemi reálně natáčených svědků (ti jinak stojí k divákům zády – nevýhodné) a neodůvodněně přeskakuje na ilustrační

záběry. Snad by pomohlo techniku používat méně mechanicky. Kromě toho jde přece jen o konverzační drama a v některých případech zůstávají dlouhé monologické pasáže příliš akademické, spíše zaměřené na správné umístění větných důrazů než na obsah. A pravděpodobně tréma způsobila, že míra přechůdků či textových lapsů přesahovala únosnou míru.

Na druhé straně, byli jsme svědky několika přesvědčivých hereckých výkonů (obzvláště zaujal Jakub Jašek coby Lars Koch a Kristýna Svobodová jako Franziska Meiserová). Také je dobře, že si Otničtí vybrali tento materiál. Nejen proto, že je provokativní a otevírá důležitá témata. Také mají možnost růst s tím, jak se s ním budou dále vyrovnávat (protože u nich zjevně platí, že premiérou práce na inscenaci nekončí). A jednoznačně jim patří díky za odvahu.

Jak to viděla laická porota:

Úkolem laické poroty není hodnotit shlédnutá představení po stránce odborné, ale vyjádřit svůj názor spíše s trochou nadhledu, nadsázky, možná i vtipu. Nabídnout tedy jakýsi odlehčený pohled. Nicméně téma vaší inscenace je natolik vážné a bohužel i aktuální, že jakékoliv „odlehčení“ by v tomto případě bylo nevhodné a nemístné. Proto se laická porota rozhodla, že se omezí pouze na upřímné poděkování za vaše představení. Nicméně nás forma a ne jeden herecký výkon inscenace zasáhli natolik, že jsme se rozhodli představení ocenit Cenou laické poroty.

Jak to viděl lektorský sbor:

AMADIS, proslulý soubor původně brněnský, nyní se sídlem v Popůvkách, se spojil se souborem velkobystřickým a pustil se do látky osvědčené – divadelního přepisu Psa baskervillského Arthura Conana Doyla. Verze Jiřího Janků a Petra Svojtky, která vznikla pro Divadelní sdružení CD 2002 a byla veleúspěšně uváděna pod názvem Prokletí rodu Baskervillů aneb Pozor, zlý pes!, je vůbec vděčný materiál pro komediografy s láskou k Sherlocku Holmesovi, (zdánlivě) logickému myšlení a mlhám na blatech.

Přístup tvůrců pod vedením režiséra Tomáše Hradila však šel ještě dál, než bývá obvyklé (vzpomeňme loňskou víceméně pietní verzi divadelníků z Kouřimi) a pustili se do původního scénáře s vehemencí dryjáčnických pouličních umělců. V původním textu nenechali kámen na kameni, hodně škrtali, ale přidávali gag za gagem (mikroskopický svět hmyzu! propadání do blat!! očovice!!!), rozehrávali vše, co se rozehrát dalo, přestavby řešili na pozadí vtipného představování jednotlivých figur (od Holmese a Watsona po psa Žeryka Nebaskervillského a lišku dávající dobrou noc) a diváky tu a tam atakovali nejen slovně. To vše v podání skvělých herců (AMADIS ku Velké Bystřici v poměru dva ku šesti), z nichž obzvláště zaujali Josef Širhal coby poněkud naddimenzovaný Sherlock, Roman Tegel coby seriózní i zamilovaný Watson, Pavel Dorazil v roli doktora Mortimera, co si balí svých pět lebek, a Martin Vráblík jako rozkošně zpomalený Henry. S dalšími spoluhráči nabídli velmi osvěžující podívanou.

Protože se jednalo o první reprízu inscenace, lze předpokládat, že lze dopracovat i výstupy, které nefungovaly beze zbytku. Výstup cikánky je zbytečně natahovaný, scéna na blatech, během níž se má všechno rozřešit, zůstala v rovině „slov, slov, slov“ (myslím, že tvůrci mohou být odvážnější, tento výstup rasančně zkrátit ve smyslu „kočičko, nehledej v tom logiku“ a převést spíše do jednání). Bylo by dobré chovat se důsledně ke hře

na housle, když už je povýšena na důležitý významotvorný prvek, a lépe zorganizovat přestavby. Tyto pihy na kráse bláznivého představení jsou však snadno odstranitelné. I navzdory jejich existenci zůstává pocit smysluplně stráveného večera.

Jak to viděla laická porota:

V roce 2023 hodnotila laická porota představení Amadis jako „oslavu Silvestra“, která diváky nadchla. Čekalo se, s čím soubor přijede letos. Najevišti sice rozehráli bláznivou komedii o Psu baskervilském, v hledišti byla atmosféra stejná jako vloni o Silvestru. Smích zněl boleradickým sálem od začátku představení do jeho konce.

Sherlock Holmes ví úplně všechno, dokáže prodat i nemožné, je naprosto neomylný v každé situaci, kterou musí řešit. Ideální kvalifikace na možnou politickou dráhu v kterémkoliv politickém uskupení. Svými vyjadřovacími schopnostmi zářil sir Henry Baskerville, který souvislou větu vytvořil až v posledních minutách představení. Vyjmenovávat další postavy je zcela zbytečné. Amadis je špičkový soubor a vyrovnané herecké výkony všech vystupujících byly několikrát oceněny potleskem na „otevřené scéně“. Apokud nevěříte, zjistěte si, kde se bude představení dál hrát, a určitě se zajděte podívat.

Příkladná byla spolupráce herců s diváky sedícími v první řadě. Ti zažívali obrovské napětí a možná byli i ve stresu. Polovina z nich řešila problém, kdy si je herci vyhlédnou jako partnery pro svoje výstupy. Druhá půlka si přála, aby na ně nepřišlo a oni si mohli v klidu užívat. Pro diváky v dalších řadách

však bylo zapojení diváků do děje velmi příjemné a několikrát polechtalo bránice....

Laická porota navrhla AMADIS k ocenění za hledání alternativních zdrojů. V době, kdy je náš region pravidelně na jaře zasažen mrazíky a o meruňkovici se místním pěstitelům může už několik let zdát, mohli někteří diváci ochutnat výrobek, který tradiční destilát nahradí. Jedná se očovici. Z čeho se vyrábí určitě ví všichni, kteří představení Pozor, zlý pes v sále boledadického divadla pozorně sledovali. A těm, kteří neviděli doporučujeme, aby se na AMADIS někam vypravili. Věřte, že to stojí za to. Byl to opravdu povedený večer.

Jak to viděla odborná porota:

Před časem jsme se na MDJ setkali s inscenací vymykající se obsahem i formou – pod názvem Nestříhat! nabídla muzikálově zpracovaný příběh Samsona a Dalily. Soubor Spojené farnosti Zbraslav se jak biblické tématice, tak hudebnímu žánru věnuje důsledně, dosud uvedl tituly jako Jesus Christ Supermlád, Gedeon, Pastýř Vojtěch a další. Letos přivezli Zbraslavští muzikál o Pavlovi z Tarsu a uvedli ho pod názvem Tarsan. Zhlédli jsme ho v prostorách kina v Hustopečích, tam také proběhla rozprava se souborem.

Výraznými pozitivy představení, které trvalo dvě a půl hodiny a obsahovalo šestadvacet náročných pěveckých čísel, byly: 1. kolektivní energie zúčastněných osmnácti účinkujících, z nichž nejmladšímu bylo tak pět a nejstaršímu čtyřicet let (jde pouze o odhad, neověřeno), 2. nadhled, s nímž je příběh pojednán, současný jazyk, jímž je vyprávěn, 3. hudba plus velmi slušné hudební aranže (libretista, skladatel a režisér v jedné osobě Luděk Strašák obstarával s kolegou rovněž hudební doprovod), 4. zpěv – ve vícehlasech a prakticky po celou stopáž představení, činoherní pasáže tvořily minimum, 5. choreografie obsahující některé velmi silné, metaforické

momenty (např. souboj pohanů s křesťany jako souboj rockerů s baletáky, plavbu po moři...). Příběh původního bijce křesťanů, jenž je osvěcen a hlásá svou víru až do mučednické smrti, je přehledně převyprávěn (osobně mi chybělo přesné pojmenování okamžiku, kdy se z Šavla stane Pavel). Problematická se jevila výprava (stálé stěhování mobiliáře ničemu nepomáhalo, kostýmy byly spíše matoucí a stylově nejednotné) a práce se světlem.

Tarsan měl premiéru v roce 2011, hrál se do roku 2016, obnoven byl před rokem – a do této chvíle dosáhl cca pětasedmdesáti repríz. Při hustopečském představení jsme byli svědky několika zázraků – a původci všech byli lidé. Představitel titulní role Tomáš Lerch disponuje neuvěřitelným hlasem a vynikajícím zpěvním projevem. Luděk Strašák vydupal celý projekt ze země jako libretista, autor hudby, režisér – a zejména jako výborný aranžér a pečlivý autor hudebního nastudování, jenž svůj soubor provedl všemi nástrahami muzikálového žánru se ctí. Vojta Strašák zaujal svým pohybovým projevem, nejen v situaci souboje pohanů s křesťany alias rockerů s baletními umělci. A dalo by se pokračovat...

Jak to viděla laická porota:

V pořadí osmé představení přehlídky měla laická porota možnost shlédnout v prostorách kina Hustopeče. Ačkoliv by to divák dopředu neřekl, tak měl prostor kina na dojem z představení obrovský vliv. Vzhledem k muzikálovému žánru, tedy spoustě písní během celého představení, byl opravdu zážitek poslouchat krásné melodie se skvělými pěveckými výkony v prostoru

s dobrou akustikou. Naopak kdy prostor souboru bohužel nepomohl, bylo možná technické vybavení kina s jeho dostupnou světelnou technikou. Nicméně je z pohledu laické poroty třeba vyzdvihnout sálající pospolitost celého souboru a také záviděníhodný počet ochotníků svolných k podílení se na realizaci představení.

**Michaela Doleželová
a Janka Ryšánek Schmiedtová**

Vzpoura nevěst

Divadlo Vřesinských ochotníků Vřesina

Jak to viděl lektorský sbor:

Vzpoura nevěst je oblíbený titul autorek Michaely Doležalové a Janky Ryšánek Schmiedtové, vytvořený původně pro zlínské divadlo a uvedený taktéž v Moravském divadle Olomouc v režii druhé jmenované a v režii první jmenované také v Divadle Palace. I ochotníci si ho oblíbili, vzpomeňme např. inscenaci plzeňského Žumbery v režii Kristýny Kohoutové. Divadlo Vřesinských ochotníků (DiVOch) v minulosti spolupracovalo výhradně s režisérem Ondřejem Bendou ze štítinské ŠAMU (vloni na MDJ vcelku potěšily Assousovy Švagřičky), tentokrát se poprvé režie ujala Marie Dubská. Divadlo Vřesinských ochotníků má ve svých řadách krásné typy, k tomu řemeslně disponované – a to platí o všech šesti ženách a jednom muži, které jsme v představení viděli, od těch zkušenějších (Hedviky Řeháčkové v roli dr. Zapletalové, kupříkladu) po ty, kteří stáli na jevišti poprvé (Jana Šebestová v roli Petry, Ivona Kasperková jako Jana a Petr Duda v roli Marka). Bohužel inscenace trpí nerozhodnutostí v mnoha ohledech. Nelze říci, že by tvůrci nevěděli o možnostech, spíše se jim jich vždy zalíbilo několik a nerozhodli se, která je pro jejich konkrétní inscenaci nejvýhodnější. Pohybují se mezi čistou konverzační komedií – ale ve druhé polovině sklouznou k dramatu. Herečky se snaží hrát konkrétní postavu a její proměnu či alespoň proměnu jejího rozhodnutí – ale zapomínají zveřejňovat, jakým způsobem k němu dospěly. A absence čitelných střihů (ať už hereckých či technických) vede ke zmatení diváka, zdali se postavy nacházejí v jednom časoprostoru, zdali se míjejí či

jsou každá někde úplně jinde. Nejpřesněji si vedla Věra Filipová jako Marie a Petr Duda coby Marek.

Nicméně Vzpouora nevěst je dalším komediálním titulem na divadelní cestě DiVOcha, titulem, s nímž se, dle reakcí diváků, utkal se ctí. A je proč se těšit na příští inscenaci.

Jak to viděla laická porota:

Laická porota je příjemně překvapena, že už z názvu vaší inscenace je zřejmé, kdože se tady budou bouřit. V dnešní generově složitě době nebývá totiž vždycky předem jasné, zdali se bude bouřit ON, ONA, ONO nebo něco jiného!

Pánská část laické poroty s úctou a jistou nostalgií vzpomíná na historicky nedávnou dobu, kdy svatebních agentur nebylo třeba a o termínu svatby rozhodovalo datum předpokládaného slehnutí slečny nevěsty.

Po shlédnutí semináře dr. Zapletalové si musí každý dospělý muž položit zásadní otázku, zdali je lepší být nešťastně ženat, nebo dobře pověšen.

Pánskou část laické poroty velmi zaujala představa patrového svatebního dortu z vepřové panenky.

www.divadlo-boleradice.cz